

Sygn. akt I CSK 38/08

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z powództwa A. K

przeciwko D. P.

o ustanowienie rozdzielności majątkowej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 maja 2008 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku

Sądu Okręgowego w W.

z dnia 6 czerwca 2007 r., sygn. akt VI Ca [...],

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 6 czerwca 2007 r. Sąd Okręgowy w W. na skutek apelacji powódki A. K. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego dla W. z dnia 15 stycznia 2007 r. w ten sposób, że orzekł rozdzielność majątkową pomiędzy małżonkami A. K. a D. P. z dniem 15 kwietnia 2005 r.

Od wyroku Sądu Okręgowego pozwany D. P. wniósł skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c., skarga kasacyjna – obok oznaczenia zaskarżonego orzeczenia wraz ze wskazaniem zakresu zaskarżenia, podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, wniosku o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia lub zmiany – powinna zawierać, jako jeden z elementów konstrukcyjnych, wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oraz jego uzasadnienie.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że brak okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych, zatem skarga kasacyjna dotknięta tym brakiem podlega odrzuceniu *a limine* (uchwała składu siedmiu sędziów z dnia 30 kwietnia 1938 r., C III 319/37, Zb. Urz. 1938, poz. 303 oraz postanowienia z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147, z dnia 16 października 1997 r., II CKN 404/97, OSNC 1998, nr 4, poz. 59, z dnia 21 marca 2000 r., II CKN 711/00, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 151, z dnia 21 lipca 2005 r., V CSK 15/05, niepubl. oraz z dnia 26 października 2005 r., III CSK 23/05, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno odnosić się do przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., skarżący powinien zatem wskazać jako okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne i uzasadnić dlaczego jest ono istotne, albo że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów i wskazać które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego i na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości lub przedstawić rozbieżności

występujące w orzecznictwie sądów, albo że zachodzi nieważność postępowania lub że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, przy czym należy to wykazać (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 10 maja 2001, II CZ 35/01, BSN 2001, nr 6, s. 11 lub z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

W skardze kasacyjnej w ramach wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący powołał się na to, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Brak natomiast odpowiedniego wyjaśnienia, w czym skarżący upatruje tej oczywistości. Wymaganiem konstrukcyjnym skargi kasacyjnej jest uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, a nie jedynie gołosłowne powołanie się na którąś z okoliczności przewidzianą w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Przez uzasadnienie takie należy rozumieć określony wywód prawny mający za podstawę powołane w skardze podstawy kasacyjne. Wywody skarżącego w tym względzie, liczące zaledwie pięć linijek, a mające wskazywać w jego przekonaniu, że został on zaskarżonym wyrokiem pozbawiony ochrony prawnej, nie są wystarczająco pogłębione, stąd też trudno je uznać za spełnienie omawianego wymagania.

Wskazana natomiast w uzasadnieniu skargi potrzeba wykładni przepisu art. 52 k.r.o. nie zawiera w istocie żadnego zagadnienia prawnego. Argumentacja sprowadza się w istocie jedynie do polemiki skarżącego z ustaleniami faktycznymi dokonanymi przez Sądy I i II instancji, mimo że są one w świetle art. 389¹³ § 2 k.p.c. wiążące dla Sądu Najwyższego.

W tej sytuacji uchybienia formalne w zakresie wymagań stawianych skardze kasacyjnej w art. 398⁴ § 1 k.p.c. uzasadniają orzeczenie, jak w sentencji (art. 398⁶ § 2 k.p.c.).

Sąd nie przyznał stronie powodowej zwrotu kosztów zastępstwa prawnego, gdyż jak wynika z treści odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosek taki został złożony jedynie na wypadek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Ponieważ Sąd Najwyższy skargę kasacyjną odrzucił należało uznać, że brak jest odpowiedniego wniosku strony powodowej.

/tp/